

[Skovmand.]

lertid fremsattes der, igen i engelske blade, formodninger om, at medlemskab af EF kunne betyde et tilbageslag for forureningsbekæmpelsen. Det førte til et spørgsmål og et svar den 14. juni, hvori markedssekretariatet bestred, at EF ville skade forureningen, og tværtimod fremhævede, at man den 24. marts fra Kommissionens side havde fremlagt forslag for Ministerrådet med henblik på iværksættelse af et program på fællesskabsbasis til bekæmpelse af miljø- og forureningsproblemerne. Forslaget resumeeredes i seks punkter, hvoraf det ene hed noget så uskyldigt som

„Udarbejdelse af fælles kontrolbestemmelser og indførelse af gensidig underretning.“

En gennemgang af det oprindelige dokument viste imidlertid noget ganske andet. Disse kontrolbestemmelser betød, at Kommissionen fik ret til at få alle lovforslag til gennemsyn i indtil 5 måneder med henblik på at undersøge mulighederne for at gennemføre en ensartet politik på dette område. Hvis sådan et forslag blev sendt videre til Ministerrådet, kunne det bruge yderligere 5 måneder på at behandle sagen. Dette stod der ikke en stavelse om i markedssekretariatets svar. Der stod heller ikke noget om, hvad baggrunden for den fælles miljøpolitik var. Den var, at Kommissionen var bekymret for, at foranstaltninger mod forurening af de enkelte medlemslande skulle bruges til at beskytte hjemlig industri. Den direkte foranledning til forslaget var en vesttysk lov, der som omtalt af hr. Arne Christiansen i går gik ud på at nedsætte blyindholdet til 0,15 g pr. l. Det er et forslag, som også Sverige har vedtaget, og som begrundes i risikoen for uønsket ophobning i især børns organismer af bly fra bilernes udstødning. Men denne ensidige vesttyske foranstaltning ville kunne skade andre landes bilindustri. Derfor, og ikke blot som af hr. Arne Christiansen antydet for at forhindre fremkomsten af andre farlige stoffer, ønskede Kommissionen forslaget standset, og det ser også ud til, at det lykkes. Kommissionen har nu fremsat forslag om en begrænsning af blyindholdet til 0,40 g pr. l, altså væsentligt over, hvad Sverige mener er nødvendigt, og også hvad Vesttyskland fandt nødvendigt.

Markedssekretariatets upræcise oplysning førte til et nyt spørgsmål og et nyt forkert svar. Ganske vist erkendte man i et svar den 16. august, at forslaget skulle kunne udskydes i en periode på 8-10 måneder, men man opfandt et nyt udtryk, „hastende behov“, og antydede, at det kun var nogle af forureningslovene, der behøvede at blive sendt til Bruxelles. I Kommissionens forslag hedder det udtrykkeligt, at man kun undtagelsesvis, og når det er strengt nødvendigt, kan acceptere, at medlemsstaterne vedtager lovforslag uden at spørge på forhånd. Jeg tror ikke, det er ret mange danske antiforureningslove, der vil tilfredsstille sådanne krav.

Da jeg under folketingsdebatten i december i fjor rejste spørgsmålet om tyrkiske fremmedarbejders adgang til Danmark, kom markedsministeren i første runde med en besvarelse, der syntes at antyde, at problemet overhovedet ikke eksisterede, og hans embedsmænd forsynede ham derefter med to gale årstal: 1976 blev til 1984 og 1986 til 1994, formentlig for ligesom at få problemet mere på afstand. Læser man anden og tredje supplerende redegørelse til „Danmark og De europæiske Fællesskaber“ igennem, vil man kunne se, at embedsmændene i den sidste redegørelse omhyggeligt har fjernet alt, hvad der har med arbejdskraftspørgsmål at gøre. Man ønskede øjensynligt ikke, at befolkningen skulle have kendskab til en oplysning, der kunne forstyrre det indtryk, at der ikke ville komme mange fremmedarbejdere til landet. Men selv om ministeren altså i første omgang erkendte, at jeg havde ret med hensyn til de tyrkiske arbejdere, undlod han helt at omtale problemet i et indlæg i Politiken af 15. januar 1972, altså en måned senere, og da markedssekretariatet i september 1971 skulle give LO oplysninger om det frie arbejdsmarked i EF, undlod man ligeledes at omtale det tyrkiske problem.

Det næste bliver så: hvilke andre lande kan EF træffe aftale med, uden at vi får det at vide? Hvordan ligger det med f. eks. Portugal? Jeg har lige læst aftalens indledning, hvori det hedder, at parterne erklærer sig rede til at undersøge mulighederne for at udvikle og uddybe de indbyrdes forbindelser, såfremt det skulle vise sig, at